soud zamítl pouhý, dle zásad knihovního zákona učiněný návrh odpůrce vyvlastňovatelova na vklad práva vlastnického pro něj.

Rozhodnutí nejvyššího soudu z 3. listopadu 1931 čís. j. R I 706/31. —r.

LITERÁRNÍ ZPRÁVY.

Prof. Dr. August Miřička: **Trestní právo procesní.** 1932. Nákladem spolku československých právníků »Všehrd«. Knihtiskárna »Typus«, Praha-Smíchov. — Str. 290.

Litografované přednášky o trestním řízení, jichž se užívá hojně i pro potřeby právní praxe, nahradil nyní profesor Miřička tištěnou učebnicí. Poněvadž, jak je známo, práce na reformě trestního řádu již značně pokročily, mohlo by se zdáti vydání učebnice trestního řízení právě nyní nevčasným. Autor správně v předmluvě poukazuje na to, že nutná revise osnovy, její parlamentní projednání a nezbytná vacatio legis si vyžádá i v nejpříznivějším případě jistě tolik času, aby kniha zatím splnila svůj úkol.

Poněvadž je kniha především pomůckou posluchačů práv, omezuje se plným právem na trestní procesní právo platné v zemi České a Moravskoslezské a nepřihlíží k osnově trestního řádu. Vystříhá se proto též rozvláčných teoretických úvah, kontroversí i podrobností.

Přes tuto stručnost knihy, diktovanou úsilím, aby byla přístupná posluchačům práv jak svým obsahem, tak i svým rozsahem, a tudíž svou cenou, byly dosavadní výklady, obsažené v litografovaných přednáškách rozhojněny a obohaceny o kapitoly zcela nové. Uvádím jako příklad výklady o obviněném, o osobách se samostatnými právy obhajovacími, o jazyku procesních úkonů — v pochybné otázce jazykových práv cizinců staví se M. na stranu nejvyššího správního soudu —, dále o osvědčování procesních úkonů protokolem, o hlasování podle důvodů, o otázkách porotcům atd.

Spornými otázkami a podrobnostmi se kniha obírá, jak řečeno, jen výjimečně, pokud pokládal autor za žádoucí odůvodniti mínění různící se od běžné praxe. V těchto otázkách možno s M. takřka bez výjimky souhlasiti. Zejména v jednom bodě uchýlil se v učebnici, jak sám uvádí, i od svých dosavadních výkladů, totiž v otázce, zda krajský soud pokládaje za příslušný soud porotní vyslovuje svoji nepříslušnost rozsudkem (mínění panující), či usnesením (nynější mínění M., viz str. 41, 167, 184, 187). Této změně, kterou autor přesvědčivě odůvodňuje, bylo by arci třeba přizpůsobiti též výklad na str. 98 o způsobech soudních rozhodnutí. Nezdá se mi zcela přesným tvrzení, že § 490 tr. z. a § 1 zák. č. 89 1885 stanoví úchylky od zásady, že trestní řád neukládá stranám

formálního břemene průvodního, neboť ani v těchto případech není soud odkázán na důkazy obviněným navržené a jest povinností soudu po případě i o jiné důkazy pečovati (srv. Storch, Řízení trestní rakouské, II., str. 77).

Některé výklady teoretické mohly by se zdáti příliš stručnými (pojem procesu, právní povaha některých ustanovení). Leč učebnice má býti nepochybně především rukojetí ústních výkladů, které osvětlí tyto otázky vyčerpávajícím způsobem. Kniha přidržuje se právem obvyklé systematiky výkladů o trestním procesu, která se již vžila, ač není vždy logicky bezvadná.

Užívání učebnice značně usnadní jak přehledné uspořádání jednotlivých kapitol, tak i pečlivý a obsáhlý rejstřík věcný.

Jestliže praxe užívala s prospěchem již litografovaných přednášek prof. Miřičky, sáhne jistě tím větším právem i po tomto díle, které podává nové řešení mnohých sporných otázek a nezanedbává ani příslušnou judikaturu. Není proto pochyby, že se splní naděje autorova vyslovená v předmluvě, aby kniha stala se »vítanou pomůckou pro každého, kdo potřebuje spolehlivé rukojeti k propracování se spletí našich trestně procesních zákonů, průběhem doby se nakupivších.« Solnař.

Dr. Leo Epstein: **Studienausgabe der Verfassungsgesetze der Tschechoslowakischen Republik,** 2. vyd., Liberec, nakladatelství Gebrüder Stiepel sp. s r. o.

Již první vydání Epsteinova Studijního vydání československých ústavních zákonů mělo svůj dobrý zvuk. I druhé vydání podrželo tuto hodnotu, takže komentátorskou práci Epsteinovu mohu prohlásiti s dobrým svědomím za nejlepší a nejúplnější komentář k naším ústavním zákonům. Není zde místo pro zevrubnou kritiku spisu. I u Epsteina tu a tam prosvítá jeho politické a nekritické hledisko. Upozorňuji na př. na komentář k § 128 Ú, kde se opakují známé, nesprávné výtky. Odkazuji na svůj článek »Rovnost před zákonem« v Poctě Háchově. Sympaticky působí organické, třebas ne vždy přehledné včlenění důvodových zpráv a přehled k judikatuře.

Prof. Dr. Jiří Hoetzel.

PŘEHLED ČASOPISŮ. **Bulletin de droit tchécoslovaque.** III/4. JUDr. Karel Hermann-Otavský: La protection contre la concurence déloyale aux termes de la loi du 15 juillet 1927, No 111. — JUDr. Karel Laštovka: La nouvelle organisation de l'administration publique en Tchécoslovaquie.

Časopis pro právní a státní vědu. XV/5. Dr. V. Chytil: Univ. prof. JUDr. Jan Loevenstein. — Dr. Vladimír Kubeš: Několik poznámek k superrevisní osnově všeobecného zákoníka občanského. — Č. 6—7. Salvatore Riccobono: Pravda o domnělých archaistických